

## ȚAFNAT-PANEAH JUDECATA ȘI DRAGOSTEA LUI DUMNEZEU

»Dar vai de voi, farisilor, că dați zeciuală din mentă și din rută și din orice verdeață și lăsați deoparte judecata și dragostea de Dumnezeu; pe acestea trebuie să le faceți și pe acelea să nu le lăsați deoparte.« - (Luca 11,42)

Este un semn cu totul deosebit al timpului din urmă în care trăim, că oamenii se întorc de la adevăr și cred minciuna.

**Dumnezeu vrea ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului.** (1 Timotei 2.4) De aceea a descoperit Dumnezeu adevărul atât de limpede, ca lumina soarelui, ca nimeni să nu aibă vreo scuză că nu-l cunoaște.

A descoperi, descoperire, înseamnă a dezvălui, a îndepărta vâlul care acoperă ceva, fie persoane, obiecte sau gânduri, astfel ca ceea ce este acoperit să poată fi cunoscut, să fie vizibil și deslușit pentru ochi. În acest sens putem avea în vedere atât ochiul trupesc cât și ochiul spiritual, rațiunea.

Prima dată Dumnezeu S-a descoperit **în natură, în lucrurile create** (în lucrările Lui) – însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui, se văd lămurit de la facerea lumii și pot fi crezute. Dumnezeu a descoperit aceste lucruri oamenilor. (Romani 1,19-20) După ce Dumnezeu a vorbit în vechime părinților în mai multe rânduri și în mai multe chipuri, prin **orânduile** slujbelor divine ale Vechiului Testament, în (sau prin) **prooroci**, în cele din urmă ne-a vorbit prin Fiul, adică prin persoana Fiului. (Evrei 1,1)

**Dumnezeu mai vorbește și azi**, fiecărui om în parte, popoarelor întregi, da, întregii omeniri, numai să vrea să-I audă glasul. **Dragostea lui Dumnezeu** este cea care L-a făcut să se descopere oamenilor, pentru că altfel nimeni nu L-ar cunoaște. El vrea ca toți oamenii să vină la cunoștința adevărului. Deci nu depinde nici de Dumnezeu și nici de adevăr dacă cineva nu-l recunoaște, ci depinde de oameni, despre care este scris: »S-au fălit că sunt deștepți și au înnebunit; și au schimbat slava Dumnezeului nemuritor într-o icoană care seamănă cu omul muritor, păsări, dobitoace cu patru picioare și târâtoare.« (Romani 1,22-23)

Am putea întreba: de ce S-a descoperit Dumnezeu oamenilor, dacă tot cunoștea rezultatul dinainte? Oare nu S-a descoperit destul de deslușit? Bineînțeles că descoperirea lui Dumnezeu n-a lăsat nimic de dorit; ea a fost limpede și deslușită cum nu se putea mai bine. De oameni a depins; ei n-au proslăvit pe Dumnezeu, **cu toate că L-au recunoscut**; și nici mulțumire nu I-au adus; s-au fălit că sunt înțelepți, dar cu toată înțelepciunea lor n-au realizat că Dumnezeu, respectiv Creatorul ar trebui să fie mai mare decât oricare dintre creațiile Sale și nu poate fi comparat cu nimic, respectiv nu poate fi înfățișat prin nicio reprezentare. Au mers și merg așa de departe, încât oferă creației mai multă cinstire și slujire decât Creatorului. De aceea citim:

»**De aceea Dumnezeu i-a lăsat.**« Lucrul acesta este scris de două ori, ca să luăm seama. (Romani 1,24 și 26) **Abia după ce Dumnezeu i-a lăsat**, n-au mai putut oamenii recunoaște adevărul. Aceasta este o stare fără nădejde, despre care Scriptura spune că au mintea întunecată, fiind străini de viața lui Dumnezeu, din pricina neștiinței în care se află, în urma împietririi inimii lor. (Efeseni 4,18; același lucru este explicat și în Romani 1,21)

Dar la împlinirea vremii, Dumnezeu S-a mai descoperit **încă o dată**, într-un chip minunat, ca să nu mai poată fi nicio îndoială **că Dumnezeu îi iubește pe oameni**. El vrea ca ei să fie mântuiți și să ajungă la cunoștința adevărului. El **L-a trimis pe Fiul Său iubit** în lume, ca Mântuitor, pentru a salva lumea prin El. Lui Dumnezeu I-a fost cunoscut de la început că lumea nu-L va

recunoaște, iar ai Săi nu-l vor primi. (Ioan 1,10-11; Isaia 53,1) Iar această atitudine morală nu și-au schimbat-o nici până azi, nici lumea, nici Israel.

Pentru a duce până la capăt hotărârea de har, **Dumnezeu Se descoperă azi prin Cuvântul Său**. El ne vorbește prin Scriptură. El încă mai vrea ca toți oamenii să fie mântuiți și să ajungă la cunoștința adevărului. **Lumina harului strălucește azi mai luminos ca oricând**. Fiecare doritor sincer va fi mântuit și va cunoaște adevărul. Dar ce face omul cu **adevărul cunoscut**? Dar ce face omul în loc să primească adevărul, să-l păstreze cu dragoste, să-l adeverească sau să-l trăiască, adică să umble pe calea adevărului?

- »Înăbușă adevărul în nedreptate.« (Romani 1,18)
- »Au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu.« (Romani 1,25; Galateni 3,1)
- »Se împotrivesc adevărului și ascultă de nelegiuire.« (Romani 2,8)
- »N-au primit dragostea adevărului.« (2 Tesaloniceni 2,10)
- »N-au crezut adevărul.« (2 Tesaloniceni 2,12)
- »Lipsiți de adevăr.« (1 Timotei 6,5)
- »S-au abătut de la adevăr.« (2 Timotei 2,18)
- »Învață întotdeauna și nu pot ajunge niciodată la deplina cunoștință a adevărului.« (2 Timotei 3,7)
- »Se împotrivesc adevărului.« (2 Timotei 3,8)
- »Își vor întoarce urechea de la adevăr și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite.« (2 Timotei 4,4; Tit 1,14)
- »Din pricina lor, calea adevărului va fi vorbită de rău.« (2 Petru 2,2)
- »Mințim și nu trăim adevărul.« (1 Ioan 1,6; și 2,4;)
- »Ne înșelăm singuri și adevărul nu este în noi.« (1 Ioan 1,8)

Pentru că adevărul este descoperit atât de limpede, este exclus să nu fi putut să-l fi recunoscut. Domnul Isus spune: »Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc de la Mine.« (Ioan 7,17) Se așteaptă de la noi, în primul rând să facem voia Lui, pentru că, desigur, n-am fost în stare de așa ceva ca oameni firești, dar cine vrea cu adevărat, va ști. Această cunoaștere este pozitivă și exclude orice îndoială și nesiguranță.

Bineînțeles că omul cunoaște adevărul, poate și trebuie să-l cunoască. Dar tocmai cunoașterea și întoarcerea conștientă de la el este cauza pentru care omul se pierde și motivul pentru care Dumnezeu l-a lăsat. Cu alte cuvinte: »Ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea neprihănirii, decât, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă de la porunca sfântă, care le fusese dată. Cu ei s-a împlinit zicala adevărată: ‚Câinele s-a întors la ce vărsase’ și ‚Scroafa s-a întors să se tăvălească iarăși în mocirlă.’« (2 Petru 2,21-22)

»Cum se întoarce câinele la ce a vărsat, așa se întoarce nebunul la nebunia lui.« (Proverbe 26,11)

**Dumnezeu vrea ca toți oamenii să vină la cunoștința adevărului**, de aceea a descoperit în Fiul Său nu numai harul și adevărul, ci a trimis și Duhul Sfânt în lume, pentru a ne **călăuzi în tot adevărul**. Și El călăuzește pe oricine caută adevărul. De aceea trebuie fiecare să cunoască adevărul. **Dumnezeu a purtat de grijă pentru lucrul acesta**.

Dacă totuși »păcătuim cu voia după ce am primit cunoașterea adevărului, nu mai rămâne nicio jertfă pentru păcate, ci doar o așteptare înfricoșată a judecății și văpaia unui foc **care va mistui pe cei răzvrățiți**.« (Evrei 10,26-27)

»Din această pricină Dumnezeu a trimis o **lucrare de rățacire, ca să creadă o minciună**: pentru ca toți **cei ce n-au crezut adevărul**, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți.« (2 Tesaloniceni 2,11-12)

„Rățacire”, „lucrare de rățacire”, aceasta este ceea ce cred toți care nu ascultă de adevăr. Acest lucru se vede și azi: lucrarea de rățacire este acceptată de bunăvoie, mai ales de către cei școliți. Rățacirile n-ar avea atâta izbândă, dacă n-ar exista așa de mulți oameni care s-au întors de la

adevăr, care au cunoscut adevărul, dar n-au mers pe calea adevărului. În general sunt oameni isteți, care caută un drum confortabil și care le este arătat cu atâta plăcere de către învățătorii mincinoși. Dar ei nu-și dau deloc seama că acest drum duce înapoi. El duce înapoi în sistemele religioase, în secte, din care au ieșit cândva, atunci când au recunoscut adevărul.

În cele din urmă aceștia sunt aruncați înapoi și încolo, sunt mânați la întâmplare de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire. (Efeseni 4,14) De aceea scrie Pavel Colosenilor:

»Luați seama ca nimeni să nu vă înșele cu filosofia și cu o amăgire deșartă, după datina oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii și nu după Hristos. Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii.« (Coloseni 2,8-9)

## ULTIMA DESCOPERIRE A LUI DUMNEZEU

Dumnezeu Se va descoperi încă o dată lumii și într-un mod încă mai minunat și anume în Împărăția de o mie de ani.

Atunci **tot pământul** va fi plin de **slava Domnului**. (Numeri 14,21) »Atunci se va descoperi **slava Domnului** și în clipa aceea **orice faptură o va vedea**; căci gura Domnului a vorbit.« (Isaia 40,5)

»Nu se va face nici un rău și nicio pagubă pe muntele Meu cel sfânt; căci **pământul** va fi plin de **cunoștința** Domnului, ca fundul mării de apele care-l acoperă.« (Isaia 11,9; Habacuc 2,14; Ieremia 31,34)

»După aceea **voi turna Duhul Meu peste orice faptură**; fiii și fiicele voastre vor prooroci, bătrânii voștri vor visa visuri și tinerii voștri vor avea vedenii. Chiar și peste robi și roabe voi turna Duhul Meu în zilele acelea.« (Ioel 2,28-29)

Aceasta va fi o stare pe care cu greu ne-am putea-o imagina acum: **o descoperire a lui Dumnezeu cum n-a mai fost de când este lumea**. Dumnezeu face acest lucru ca să arate că a vrut tot timpul ca oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului. Dar nici astfel de dovezi ale bunătății Sale, astfel de descoperiri vizibile ale slavei Sale, nu vor putea să-i ducă pe oameni la pocăință și nici să-i determine să-și schimbe felul de a fi.

Am putea crede că în astfel de împrejurări a sosit, în sfârșit, ziua „împăcării tuturor”. Datorită grelelor judecăți ale timpului marelui necaz antihristic, care preced Împărăția de o mie de ani și a binecuvântărilor care urmează, n-ar trebui să mai existe nici un om care să nu dea cinste lui Dumnezeu. Iar prin închiderea în Adânc timp de o mie de ani, ar trebui ca și Satan să fi învățat că trebuie să renunțe la împotrivirea lui. Acum avem ocazia să arătăm că „împăcarea tuturor” va veni în modul acesta. Dar ce va fi apoi?

»Când se vor împlini cei o mie de ani, Satana va fi dezlegat; și va ieși din temnița lui ca să înșele neamurile, care sunt în cele patru colțuri ale pământului, pe Gog și pe Magog, ca să-i adune pentru război. Numărul lor va fi ca nisipul mării. Și ei s-au suit pe fața pământului și au înconjurat tabăra sfinților și cetatea preaiubită. Dar din cer s-a coborât un foc care i-a mistuit. Și diavolul, care-i înșela, a fost aruncat în iazul de foc și de pucioasă, unde este fiara și proorocul mincinos. Și vor fi munciți zi și noapte în vecii vecilor.« (Apocalipsa 20,7-10)

Gog și Magog: Poate că unii dintre cititori nu știu că Gog este domnul Roșului, Meșecului și Tubalului și toate cetele și popoarele care sunt cu el, atât înainte de Împărăția de o mie de ani (Ezechiel 39), cât și după Împărăția de o mie de ani (Apocalipsa 10,7-9) vor face mari eforturi pentru a-i nimici pe sfinți. Satan va ieși ca să înșele neamurile și neamurile îl vor urma de bunăvoie. Prin minunata descoperire de o mie de ani a lui Dumnezeu, nu se vor converti nici Satan și nici neamurile. Că aceștia vor fi nimiciți în iazul de foc nu scrie nicăieri în Biblie. Dar scrie că vor fi munciți zi și noapte în vecii vecilor. (Apocalipsa 20,10)

Aceasta este ultima informație pe care o dă Scriptura despre activitatea lui Satan, despre caracterul lui incorigibil, despre neutralizarea lui și despre acțiunile adeptilor lui nelegiuiți. Despre aceștia din urmă mai citim:

»Apoi am văzut un scaun de domnie mare și alb și pe Cel ce ședea pe el. Pământul și cerul au fugit dinaintea Lui și nu s-a mai găsit loc pentru ele. Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. **Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea.** Marea a dat înapoi pe morții care erau în ea; Moartea și Locuința morților au dat înapoi pe morții care erau în ele. **Fiecare a fost judecat după faptele lui.** Moartea și Locuința morților au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua. **Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc.**« (Apocalipsa 20,11-15) Poate aici este hotărâta și soarta voastră; și nicio filozofie și nicio învățătură greșită nu vă va salva de acolo.

## ÎMPĂCAREA LUMII

»Căci dacă lepădarea lor a adus împăcarea lumii, ce va fi primirea lor, decât viață din morți?« (Romani 11,15)

»Pentru că întregii plinătăți a Dumnezeirii I-a plăcut să locuiască în El și, prin El, să împăce toate față de ea, fie cele de pe pământ, fie cele din ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui.« (Coloseni 1,19-20)

»Să împăce toate lucrurile cu Sine«, așa citim în traducerea Elberfelder. Aceasta este greu de înțeles. Ce trebuie să ne imaginăm prin »toate lucrurile«? Că doar nu se pot împăca decât persoane, ființe, dar nu și obiecte, lucruri sau chestiuni. Citatul acesta s-ar fi putut traduce și cu cuvintele: »Să împăce universul cu Sine'. Prin aceasta, însă, n-am clarificat sensul deloc. Ce să înțelegem prin aceasta? Ce este universul. Oare să fie împăcate stelele și soarele din univers cu Dumnezeu? Nu este deloc potrivit să vorbim despre împăcarea lucrurilor fără viață sau a obiectelor.

În cazul acesta traducerea lui Menge este mai ușor de înțeles; acolo citim: »Căci a fost hotărârea lui Dumnezeu ca să lase să locuiască în El toată plinătatea și prin El să împăce cu Sine **toată lumea.**' Așa ar fi mai ușor de înțeles, cu toate că lumii întregi îi aparțin mai multe, nu numai oameni. Tocmai: aici sunt incluși și oamenii.

Dar dacă într-adevăr, se mai înțeleg și altele, pe noi ne interesează cel mai mult ce ne afectează. Acesta sunt eu; și este cititorul. De aceea vreau să pun o întrebare cititorului care se ocupă cu dezlegarea acestei probleme grele: **ești împăcat cu Dumnezeu?** Căci ce valoare ar avea pentru mine, dacă, în fond, toată lumea sau tot universul ar fi împăcat cu Dumnezeu, dar eu personal n-aș fi? A fost dintotdeauna voia lui Dumnezeu să locuiască în mijlocul oamenilor împăcați. De aceea a făcut tot ce ne spune Scriptura despre acest lucru important. Astfel iese împăcarea la lumină întâi la noi, copiii lui Dumnezeu, apoi în Împărăția de o mie de ani. Dar pentru că nici această pace, despre care este scris în alte locuri, nu este de durată, Dumnezeu va face un cer nou și un pământ nou, în care va locui neprihănirea. Abia atunci se va manifesta desăvârșit împăcarea lumii și abia atunci va putea Dumnezeu să locuiască cu oamenii. (2 Petru 3,7-13; Isaia 65,17 și 66,22; Apocalipsa 21,1)

Atunci vor fi »toate', întreaga lume împăcată cu Dumnezeu, adică nu **lumea de acum, ci lumea viitoare.** Vă rog să observați:

»**Cerurile și pământul de acum** sunt păzite și păstrate, prin același Cuvânt, pentru **focul din ziua judecării și a pieirii oamenilor nelegiuiți.**« (2 Petru 3,7)

»În adevăr, nu unor îngerii a spus El **lumea viitoare despre care vorbim**. Ba încă, cineva a făcut undeva următoarea mărturisire: ,Ce este omul ca să-Ți aduci aminte de el, sau fiul omului, ca să-l cercetezi?’ « (Evrei 2.5-6)

»Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm **ceruri noi și un pământ nou**, în care va locui neprihănirea.« (2 Petru 3,13)

»Apoi am văzut **un cer nou și un pământ nou**; pentru că **cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră** și marea nu mai era.« (Apocalipsa 21,1)

Aceasta este **lumea împăcată** despre care vorbește Biblia. Dar pentru timpul prezent este valabil cuvântul: »Deci, fiindcă **suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu**, prin Domnul nostru Isus Hristos.« (Romani 5,1) »**Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit; dar cine nu va crede, va fi osândit.**« (Marcu 16,16)

Fără credință omul nu este nici împăcat cu Dumnezeu și nici pace cu Dumnezeu nu are. Cine crede altceva, greșește. Căci este cu neputință să fi citit altceva în Biblie.

»Dar cei ce **vor fi găsiți vrednici să aibă parte de veacul viitor și de învierea dintre cei morți**, nici nu se vor însura, nici nu se vor mărita. Pentru că **nici nu vor putea muri**, căci vor fi ca îngerii. Și vor fi fiii lui Dumnezeu, fii ai învierii.« (Luca 20,35-36)

Cititorul își va fi dat deja seama că întotdeauna Biblia vorbește despre două feluri de oameni. Ei sunt așa de vizibil deosebiți, încât nici nu trebuie să-i căutăm. Vezi mai sus: - **vrednici și osândiți**. - Lucrarea de mântuire este deja înfăptuită, pe baza căreia toată lumea este împăcată cu Dumnezeu; totuși, în realitate este numai acela împăcat cu Dumnezeu, care acceptă această împăcare prin credință. Cine o respinge prin necredință, acela nu poate fi ajutat. De aceea citim:

»Toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu el prin Isus Hristos și ne-a încredințat slujba împăcării; că adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în seamă păcatele lor și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări. Noi dar, suntem trimiși împuterniciți ai lui Hristos; și, ca și când Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: **împăcați-vă cu Dumnezeu!**« (2 Corinteni 5,18-20)

Iată, dacă lumea ar fi împăcată cu Dumnezeu în sensul pe care ne place să-l arătăm, ar trebui să fie înlăturată vrăjmașia din toți oamenii; atunci de ce nu observăm nimic? Și de ce Dumnezeu abia atunci să-l oblige pe om la pocăință, prin judecăți înfricoșătoare și în cele din urmă să-l arunce în iazul de foc, ceea ce, normal, ar putea dura în vecii vecilor până reușește? De ce atunci întâi să-i rugăm pe oameni: »**Împăcați-vă cu Dumnezeu!**« N-ar avea nici un sens. În plus, dacă toată lumea ar fi împăcată cu Dumnezeu, cum se face atunci că I Se împotrivesc în mod atât de dușmănos, ceea ce putem observa în fiecare zi când vorbim cu oamenii? Oamenii nu vor să audă cu nici un chip despre Dumnezeu și împăcare. Lucrul acesta se vede în mod deosebit la oamenii religioși, care au râvnă numai pentru sistem, dar de Dumnezeu nu vor să audă. Dacă cititorul n-a făcut încă încercarea **de a ruga lumea să se împace cu Dumnezeu**, să nu-și permită să aibă vreo părere. Cine ar face-o, s-ar putea convinge de neîmpăcarea și neînduplecarea lumii. Ea este și după, ca și înainte, **vrăjmașă față de Dumnezeu**.

Și este, într-adevăr, vrăjmașă, în ciuda marii jertfe de dragoste a lui Dumnezeu, din partea Căruia a fost făcut totul, pentru a-i distruge vrăjmașia. Chiar și **atitudinea religioasă, firească, este vrăjmașă față de Dumnezeu**. (Romani 8,7) Nu-i nevoie ca vrăjmașia să fie exprimată prin vorbe rele. Cine nu se supune lui Dumnezeu și Cuvântului Său este un vrăjmaș. Da, ajunge chiar să fim **un prieten al lumii**. Prietenia cu această lume fără Dumnezeu, **este vrăjmașie față de Dumnezeu**. Această prietenie **este curvie în ochii lui Dumnezeu**. (Iacov 4,4) Dar pentru noi este scris:

»Dar El este pacea **noastră**, care din doi a făcut unul« (Israel și neamurile) »și a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea și, în trupul Lui a **înlăturat vrăjmașia** dintre ei, Legea poruncilor, în

orânduiri ei, ca să facă pe cei doi să fie în El Însuși un singur om nou, făcând astfel pace; și a **împăcat pe cei doi cu Dumnezeu**, într-un singur trup, prin **cruce**, prin care a **nimicit vrăjmășia**. El a venit astfel să aducă vestea bună a **păcii** vouă, celor ce erați **departe și pacea** celor ce erau **aproape**» (Israel). (Efeseni 2,14-17)

Dumnezeu nu trebuie împăcat niciodată; El n-a fost un vrăjmaș al omului, ci El a adus dovada dragostei față de noi. De aceea S-a apropiat de noi în chip așa de minunat și a făcut totul, chiar a plănuțit și a pregătit o cale, pe care omul să se poată întoarce la El. Iar în timpul Împărăției de o mie de ani va face calea acesta și mai ușoară. Dar omul trebuie **să vină, să ia**; iar dacă nu face așa, nu poate fi ajutat. Omul trebuie să renunțe la vrăjmășia lui față de Dumnezeu și să se lase împăcat cu Dumnezeu, cu Acela, cum am mai spus, care deja a făcut El Însuși totul pentru a-i face omului posibilă întoarcerea.

## COMBATEREA ÎNVĂȚĂTURILOR GREȘITE

Răspândirea adevărului este cea mai eficace combatere a erorilor. Acest lucru îl vom lămuri în continuare. Redactorului i se cere de multe ori să combată anumite erori. Cu acest scop îmi sunt trimise tot felul de texte posibile, pe care nu reușesc nici să le citesc, cu atât mai puțin să scriu ceva împotriva lor. Apoi ar trebui să-mi ocup timpul cu ele, ceea ce îmi place mai mult vrăjmașului, iar iubii cititori trebuie atunci să se încurce în controverse, trebuie să cumpere și să citească tot felul de polemici religioase; dar nu acesta este scopul nostru.

Dorința mea personală este ca cititorii să cerceteze singuri în Cuvântul adevărului și atunci vor fi păziți de toate erorile. Erorile sunt ușor de recunoscut ca fiind erori, ele sunt de cele mai multe ori pentru cei școliți, pentru cei cu mintea ageră, pentru înțelepți și pricepuți. **Dar adevărul îl descoperă Dumnezeu pruncilor**. Desigur, aceasta nu exclude ca și cei înțelepți să poată înțelege adevărul.

Unde se găsește adevărul? Este la cei înțelepți și pricepuți, se găsește la cei învățați? Dacă ei sunt oameni înțelepți și pricepuți, atunci am putea învăța de la ei. Dar Domnul Însuși spune:

»Tată, Doamne al cerului și al pământului, Te laud pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți și le-ai descoperit pruncilor. Da, Tată, fiindcă așa ai găsit Tu cu cale.« (Luca 10.21) Oare nu de Dumnezeu depinde să ne descopere adevărul? (1 Corinteni 2,10-13)

De felul lor, toți oamenii sunt neștiutori, absolut neștiutori în ceea ce privește lucrurile dumnezeiești. Pentru a le recunoaște omul are nevoie de iluminarea prin Duhul Sfânt. Dar acesta luminează destul de rar profesori, doctori sau înalți demnitari, ci mult mai des pe oamenii cei mai simpli. Și pentru acesta Duhul Sfânt folosește Biblia. De aceea spune Domnul Isus Hristos: »Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are **să vă călăuzească în tot adevărul**; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit și vă va descoperi lucrurile viitoare. El **Mă va proslăvi**, pentru că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi.« (Ioan 16,12-14)

Atunci se întâmplă un lucru ciudat, absolut de neînțeles, că pruncii merg la învățării neștiutori cu descoperirea primită de la Tatăl, de care Dumnezeu a ascuns lucrul acela, ca să le răstălmăcească tot ce le-a descoperit Domnul cerului și al pământului. Cine poate înțelege așa ceva?

De cele mai multe ori, învățăturile greșite au apărut din mintea oamenilor învățați și sunt prezentate și răspândite de ei. Asemenea învățături sunt apoi acceptate cu mult respect și fără a fi verificate, de către oameni care nu citesc Biblia cursiv, ci doar o răsfoiesc, citind ba în Vechiul, ba în Noul Testament, texte care nu au legătură între ele. Să încercăm numai o dată să citim în acest mod o scrisoare, o întâmplare sau un manual, pentru a vedea ce folos avem din felul acesta de ‚studiu al Scripturii’.

Oare cine poate crede că s-ar putea înțelege dintr-o singură citire, o carte cu atâtea taine profunde, cum este Biblia? Atunci gândim, în general, că de aceea există cărțile, studiile, predicile,

orele de studiu biblic; dacă le citim și le auzim pe acelea, nu mai trebuie să citim noi înșine Biblie. Aceasta este o greșeală foarte periculoasă. Mai degrabă putem să ne lipsim de toate celelalte lecturi. Vom cunoaște adevărul mult mai bine printr-o citire sistematică și de durată a Bibliei, decât din multe alte scrieri. Desigur, există și cărți care mijlocesc o oarecare cunoaștere a Scripturii. Dar nu putem să-i recomandăm destul de stăruitor cititorului, să verifice totul în Biblie și să refuze tot ce nu corespunde Bibliei, indiferent din ce sursă ar veni. Foarte nebunesc ar fi să vrem să testăm Biblia după aceste cărți, care vor să critice Biblia.

Biblia nu este recomandată numai celor înțelepți și pricepuți, predicatorilor și scriitorilor de cărți, ci în aceeași măsură pruncilor, celor sinceri, credincioșilor celor mai simpli, celor cărora Domnul li se descoperă cu atâta plăcere.

Putem face constatarea că adepții învățăturilor greșite dau înapoi. Desigur, ei pornesc deodată, cu toată râvna, să convertească toată lumea, totuși, această râvnă se epuizează curând și spre mirarea adepților câștigați de ei, la sfârșitul drumului se întorc în sistemele din care au ieșit. Ei n-au fost izbăviți de felul deșert de viață pe care l-au moștenit de la părinții lor, de formele religioase și de sisteme. (1 Petru 1,18-20) Ei fie se întorc înapoi în vreo sectă, fie înființează una nouă. Toți cei ce s-au convertit la ei, vor merge împreună cu ei pe drumul greșit și se lasă conduși fără să verifice prea mult.

Cei captați de învățătorii mincinoși nu se mai pot desprinde așa de ușor de ei; numai Domnul îi poate elibera. De aceea, studiile care urmează, să servească celor simpli să recunoască adevărul.

## PÂINEA VIEȚII

»Adevărat, adevărat vă spun, că Moise nu v-a dat pâinea din cer, ci Tatăl Meu vă dă adevărata pâine din cer; căci Pâinea lui Dumnezeu este aceea care se coboară din cer și dă lumii viața.« (Ioan 6,32-33)

Există diferite evenimente în Scriptură, care ne pun în fața ochilor realitatea că Dumnezeu cel viu în care nădărdum **este un Păstrător al tuturor oamenilor, mai cu seamă al credincioșilor.** (1 Timotei 4,10)

Trebuie să deosebim două feluri și anume: păstrarea vieții pământești, trupești, pe care Dumnezeu o susține pentru toți oamenii care trăiesc. Dar apoi, în mod deosebit păstrarea (sau susținerea) vieții veșnice a credincioșilor.

În primul caz citim: »El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie și peste cei drepți și peste cei nedrepți.« (Matei 5,45)

Dumnezeu și azi ne mai face bine, ne dă ploaie din cer și timpuri roditoare, pentru a umple inimile oamenilor cu mâncare și bucurie. (Faptele Apostolilor 14,17)

În legătură cu viața veșnică, Domnul Isus spune: »Lucrați nu pentru mâncarea pieritoare, ci pentru mâncarea care rămâne pentru viața veșnică și pe care v-o va da Fiul omului; căci Tatăl, adică Însuși Dumnezeu, pe El L-a însemnat cu pecetea Lui. Ei I-au zis: ,Ce să facem ca să săvârșim lucrările lui Dumnezeu?' Isus le-a răspuns: ,Lucrarea pe care o cere Dumnezeu este aceasta: Să credeți pe Acela pe care L-a trimis El.' ,Ce semn faci Tu, deci', i-au zis ei, ,ca să-l vedem și să credem în Tine? Ce lucrezi Tu? Părinții noștri au mâncat mană în pustie, după cum este scris: ,Le-a dat să mănânce mană din cer.' Isus le-a zis: ,Adevărat, adevărat vă spun, că Moise nu v-a dat pâinea din cer, ci Tatăl Meu vă va da adevărata pâine din cer; căci Pâinea lui Dumnezeu este aceea care se coboară din cer și dă lumii viața.' ,Doamne,' I-au zis ei, ,dă-ne totdeauna această pâine!' Isus le-a zis: ,Eu sunt Pâinea vieții. Cine vine la Mine, nu va flămânzi niciodată; și cine crede în Mine, nu va înseta niciodată.' « (Ioan 6,27-35)

**Mâncarea pieritoare** este pentru trup, iar **mâncarea care rămâne pentru viața veșnică** este pentru spirit. În timp ce prima se mănâncă cu gura și este digerată de stomac, mâncarea care

rămâne trebuie acceptată prin credință și transpusă în practică, trebuie să fim niște **împlinitori ai Cuvântului** dacă vrem să avem un folos de la mâncarea aceasta.

Mâncarea pieritoare este **pentru toți oamenii** și fiecare se îngrijește să primească destulă. Mâncarea care rămâne pentru viața veșnică **este pentru credincioși**; adică adevărul trebuie primit prin credință sau acceptat, iar adevărul cunoscut trebuie să-l înfățișăm. Credința aparține primirii și înfățișării.

Dacă adevărul ar fi o știință cum este teologia, atunci l-am putea studia sau învăța. Și tot așa de puțin este adevărul o religie sau o ascultare de legi și porunci religioase, așa cum au toate religiile. Vrem să arătăm, să ilustrăm prin diferite exemple din Scriptură, cum este Dumnezeu cel viu un Susținător (sau, Păstrător) al tuturor oamenilor, mai cu seamă a celor credincioși.

Iosif, care în cazul acesta este un prototip al lui Hristos, a fost vândut în Egipt de către frații lui. Aceasta a fost o faptă rușinoasă a fraților lui. Cititorul este rugat să citească istoria lui Iosif de la început până la sfârșit, ca și când ar fi tipărită aici. Astfel va avea mai mult folos – Geneza 37,1- Geneza 50,26 -. Se vor mira unii că textul începe cu cuvintele: »Iată istoria lui **Iacov**:«

Vrem să scoatem aici în evidență numai ce se referă la Susținătorul tuturor oamenilor. Istoria este prea cuprinzătoare ca s-o putem epuiza aici.

Faraon a visat. Dumnezeu l-a lăsat să viseze, ca să-i arate ce are de gând să facă. (Geneza 41,25) O foamete mare avea să vină peste toată țara, dar nu va veni dintr-odată, ci Dumnezeu va da întâi șapte ani bogăți, ani de belșug. Câtă bunătate din partea lui Dumnezeu! Aici putem vedea că El este Susținătorul oamenilor. El se îngrijește de ei chiar și atunci când trimite pedepse, ca să nu piară. El l-a ales pe Țafnat-Paneah ca să susțină viața lumii, el le-a dat oamenilor pâine.

A venit o foamete mare peste tot pământul și Dumnezeu l-a atenționat pe Faraon, împăratul Egiptului. Dumnezeu a făcut în așa fel, ca nimeni să nu poată tălmăci visul Faraonului. El a dat visuri și brutarului și paharnicului lui Faraon, pe care numai Iosif le-a putut tălmăci, pentru a-i atrage lui Faraon atenția asupra lui Iosif. Istoria este prea cunoscută, pentru a relua aici amănuntele.

Foametea a venit și ea a fost lungă și grea. Dumnezeu l-a ales pe Iosif să ușureze acest necaz. El a fost făcut susținător al vieții. Din toate țările (din toată lumea) veneau oamenii în Egipt, la Iosif să cumpere grâu; căci **foametea era mare pe tot pământul**. (Geneza 41,57) Deci toată lumea, tot pământul era aprovizionat cu pâine de la Iosif. Nu există un exemplu mai potrivit de susținător al tuturor oamenilor.

Au fost oameni în Egipt care au avut un folos deosebit din acea organizare binecuvântată și aceasta a fost familia lui Iacov, a celui ,care luptă cu Dumnezeu'. În această istorie el și familia lui reprezintă ,credincioșii'. Pentru ei era permanent pâine din belșug, au **primit-o gratis, fără bani și fără plată**, așa cum credința adevărată primește pâinea vieții. Familia lui Israel era înrudită cu susținătorul vieții, erau frații lui. Astăzi credincioșii, copiii lui Dumnezeu sunt înrudiți cu Domnul Isus, care nu se rușinează să-i numească frați. El este și azi cu adevărat Țafnat-Paneah.

Israeliții au fost bine aprovizionați nu numai pe timpul foametei, pentru că fratele lor Iosif era susținătorul vieții, ci trebuia să vină și pentru ei ziua când urmau să fie izbăviți pentru totdeauna din robia Egiptului și să fie duși într-o țară unde curge lapte și miere.

Exact la fel este astăzi cu copiii lui Dumnezeu. Susținătorul vieții, adevăratul Țafnat-Paneah, care nu se rușinează să ne numească frați, El este Susținătorul tuturor oamenilor și în mod deosebit al **credincioșilor**. Ne merge bine, nu avem nicio nevoie. Tot timpul nu ne va lipsi nimic și **vom primi totul gratis**, ca israeliții.

Că o judecată înfricoșătoare va veni peste toată lumea, trebuie să recunoască fiecare cititor al Bibliei. Dumnezeu Își va încheia socotelile cu vrăjmașii Lui, fără nicio îndoială, doar așteptat atâta timp cu atâta îndelungă răbdare și îngăduință.



Dar noi așteptăm clipa când va veni Domnul să ne ducă în țara cerească, El **Însuși să ne ducă în cer**, a cărui vagă imagine este țara Canaanului. Ce ne așteaptă acolo, abia dacă bănuim. Trebuie să fie coplesitor cea ce a pregătit dragostea lui Dumnezeu pentru noi în slavă.

»**În mod deosebit al credincioșilor**«, spune textul nostru. Înțelege cititorul deosebirea între ‚cei credincioși’ și ‚ceilalți oameni’, între ‚toată lumea’ și ‚familia lui Israel’? Nu este greu. Este o imagine potrivită pentru timpul prezent.

Niciodată nu vom vedea mai deslușit deosebirea dintre lume și credincioși, ca în timpul foametei.

Și ce s-a întâmplat **după 450 de ani**? Aici ni se prezintă un tablou esențial: toată puterea întunericului, în frunte cu domnia lui, au fost ajunși din urmă de o judecată înfricoșătoare, care le-a cauzat definitiv sfârșitul.

Căci Faraon cu toată armata lui, cu carele și călăreții au fost loviți de o judecată înfricoșătoare, neîndurătoare și necruțătoare. Tot așa va veni și judecata pentru oamenii nelegiuți. Și cum n-a existat pentru Faraon și pentru oștirea lui nici un ajutor, îndurare sau restaurare, tot așa nu ne spune Scriptura nimic despre o izbăvire finală a vrăjmașilor lui Dumnezeu, ci ea vorbește numai despre judecarea și nimicirea lor.

Lumea nu-I mulțumește lui Dumnezeu pentru bunătatea Lui și pentru bunăvoința Lui, pentru permanenta Lui purtare de grijă. Ea consideră de la sine înțeles că Dumnezeu poartă de grijă oamenilor. Acesta ar putea fi pentru Dumnezeu un motiv serios să-și retragă mâna, dar n-o face. Lucrurile rămân în făgașul lor; aceasta se vede în istoria egiptenilor:

»Peste Egipt s-a ridicat **un nou împărat, care nu cunoscuse pe Iosif**.« (Exod 1,8) Și aceasta încă nu este tot. Noul împărat a hotărât să-i stârpească pe israeliți, pe care Dumnezeu voia să-i înmulțească, să-i facă să fie mulți ca nisipul de pe malul mării și ca stelele de pe cer. Sărmanul împărat! Cine va fi biruitorul în această luptă inegală?

Să privim mai îndeaproape pe împărat și țara lui. ‚Egipt’ înseamnă ‚negru’, ‚întunecat’. Este o imagine a lumii, care zace în răutatea oamenilor întunecați la minte. (Efeseni 4,18) Ei sunt înstrăinați de viața lui Dumnezeu, din cauza neștiinței care se află în ei, în urma împietririi inimii lor. Oamenii și-au împietrit inima la fel ca Faraon. El este o imagine a stăpânului lumii acesteia. Faraon înseamnă ‚împăratul’, ‚soarele țării’. Atunci, totuși, Egiptul nu pare să fi fost așa de întunecos, cum și lumea pare să fie înțeleaptă.

Faraon este o imagine a stăpânului sau a dumnezeului acestei lumi. El a fost la început un luceafăr, un soare. (Isaia 14,12) În latinește se numește Lucifer, adică purtător de lumină și așa a și fost la început. Lumina acestui lucefăr s-a stins; acum este foarte întunecos, stăpânul acestei lumi, stăpânitorul lumii. Atitudinea lui Satan este schițată în cea a împăratului Egiptului, a lui Faraon. El spune: »Cine este Domnul, ca să ascult de glasul Lui și să las pe Israel să plece?« **El și-a împietrit** sau și-a întărit inima și n-a vrut să lase pe Israel să plece. El i-a apăsă cu munci grele și voia să-i stârpească.

Aceasta i-a adus judecata. El a trebuit să lase pe Israel să plece, pentru că necazul devenise prea mare. Îngerul morții a ucis pe toți întâii născuți din țara Egiptului, de la ai oamenilor până la ai animalelor. »Fiindcă Faraon se încăpățâna și nu voia să ne lase să plecăm, Domnul a omorât pe toți întâii născuți din țara Egiptului, de la întâii născuți ai oamenilor până la întâii născuți ai animalelor.« (Exod 13.15)

»Chiar în ziua aceea Domnul a scos din țara Egiptului pe copiii lui Israel, după oștile lor.« (Exod 12,51)

Acum vă rog să citiți Exod 14, care este judecata înfricoșătoare pe care Dumnezeu le-a făcut-o acelor pe care i-a hrănit atâta timp cu pâine, pe care i-a păstrat (susținut). Răbdarea și îndelunga lui răbdare au ajuns la sfârșit.

Dumnezeul acela, care a trecut cu vederea vremurile de neștiință, »**poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască**, pentru că a hotărât o zi în care va judeca lumea

după dreptate, prin Omul pe care L-a rânduit pentru aceasta și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită, prin faptul că L-a înviat din morți.« (Faptele Apostolilor 17,30-31)

Acest Om, care va judeca lumea după dreptate, este Domnul Isus Hristos. Iar nimicirea oștirii egiptene în marea Roșie este o imagine a încheierii socotelilor lui Dumnezeu cu vrăjmașii Săi. Această zi a încheierii socotelilor este foarte aproape.

În curând copiii lui Dumnezeu vor părăsi această scenă; după aceea va veni o foamete peste tot pământul, cum n-a mai fost niciodată, atât o foamete la propriu, cât și o foame după cuvântul lui Dumnezeu, care se poate găsi așa de ușor azi, în timpul abundenței. (Amos 8,11; Apocalipsa 6,5-8)

## TOCMAI LA ACEASTA TE-AM TREZIT

Faraon ar fi trebuit să știe că **Dumnezeu** Și-a purtat poporul într-un mod minunat prin Țafnat-Paneah. Chiar dacă, așa cum se spune, arhiva (colecția de documente istorice), odată cu schimbarea dinastiei (generația stăpânitoare) ar fi fost să fie distrusă, **poporul Israel** era totuși prezent și trebuia numai să stabilească cum a ajuns poporul în Egipt și atunci ar fi aflat despre foamea cea mare și despre minunata susținere (purtare) a Dumnezeului lui Israel.

Dar cât de repede uită omul binefacerile lui Dumnezeu! Acest Dumnezeu bun, Dumnezeul lui Iosif, adică Cel ce i-a ajutat așa de minunat pe egipteni, prin Iosif, ar fi trebuit să fie și Dumnezeul egiptenilor. Dar ce spune Faraon? »Cine este Domnul, ca să ascult de glasul Lui și să las pe Israel să plece? Eu **nu cunosc pe Domnul** și nu voi lăsa pe Israel să plece.« (Exod 5,2)

De ce S-a descoperit Dumnezeu așa de minunat egiptenilor, mai ales că știa dinainte cum vor robi pe poporul Său și ce atitudine va avea Faraon **față de El**. Doar a spus Dumnezeu deja înainte ca Moise să vorbească cu Faraon: »Plecând ca să te întorci în Egipt, vezi toate minunile pe care ți le pun în mână, să le faci înaintea lui Faraon. Eu îi voi împietri inima și nu va lăsa poporul să plece. Tu îi vei zice: »Așa vorbește Domnul: ,Israel este fiul Meu, întâiul Meu născut. Îți spun: lasă pe fiul Meu să plece, ca să-Mi slujească; dacă nu vrei să-l lași să plece, voi ucide pe fiul tău, pe întâiul tău născut.« (Exod 4,21-23)

Da, Dumnezeu îl cunoștea destul de bine pe Faraon, despre care citim de opt ori că și-a întărit inima, adică **și-a împietrit-o**. Lucrul acesta l-a știut Dumnezeu dinainte și-l putea nimici pe Faraon, dar l-a lăsat să existe. De ce l-a lăsat să existe? Și de ce îl lasă pe Satan să existe, a cărui imagine este Faraon, ca stăpân al acestei lumi?

»Dacă Mi-aș fi întins mâna și te-aș fi lovit cu ciumă, pe tine și pe poporul tău, ai fi pierit de pe pământ. Dar te-am lăsat să rămâi în picioare ca să vezi puterea Mea și Numele Meu să fie vestit în tot pământul.« (Exod 9,15-16)

Dumnezeu avea de gând să-i izbăvească pe israeliți de sub puterea egiptenilor, cu brațul Său tare, cu mâna Sa întinsă. Și așa a făcut, prin aceea că a ucis pe toți întâii născuți din țara Egiptului. Și pentru că Faraon **încă nu** înțelesese această lecție, Dumnezeu a trebuit să aducă peste el o judecată fără cruțare și a trebuit să-l arunce pe Faraon și toată oștirea lui în mare. Toți au pierit, niciunul n-a scăpat din toată puterea întunericii. Dacă nici lecția acesta nu este destul de limpede, atunci nu mai există nicio lecție limpede, atunci putem să încetăm de a mai învăța. Și mai trebuie spus odată ce s-a mai spus: dacă evenimentul din Geneza 41, cel al susținerii (păstrării) vieții prin Țafnat-Paneah, mai are, în afară de semnificația istorică și o însemnătate de model, atunci de ce să nu aibă și evenimentul din Exod 14, nimicirea întregii puteri a întunericii, o însemnătate de model? Vrea cineva să demonstreze acest lucru? Și imaginea căror fapte ar putea fi nimicirea egiptenilor și a lui Faraon, împreună cu toată oștirea lor, decât a mării și groaznicei judecăți finale, căreia îi vor cădea pradă atât fiara, cât și proorocul mincinos, cât și oamenii nelegiuiți?

Scriptura vorbește prea limpede despre aceste lucruri și nici un om cu judecată nu va crede că Dumnezeu i-a lăsat pe egipteni să moară în Marea Roșie, ca să-i convertească. Atunci am citi, așa cum citim de multe ori în Scriptură: »Atunci au strigat către El și au fost izbăviți.« Dar aici nu

citim așa ceva. Soarta lor a fost pecetluită; lucrul acesta este exprimat prin cuvintele: »Pe **egiptenii aceștia** pe care îi vedeți azi, **nu-i veți mai vedea niciodată.**« (Exod 14,13)

Israel a văzut marea putere a lui Dumnezeu, pe care El a folosit-o cu egiptenii și poporul s-a temut de Dumnezeu.

Astfel a salvat Dumnezeu pe Israel, în aceeași zi din mâna egiptenilor. (Psalmul 136,15) Acest lucru ne este împărtășit după cum urmează:

»Moise a răspuns poporului: ,Nu vă temeți de nimic, stați pe loc și veți vedea izbăvirea pe care v-o va da Domnul în ziua aceasta; căci pe egiptenii acești pe care îi vedeți astăzi, nu-i veți mai vedea niciodată. Domnul Se va lupta pentru voi, dar voi stați liniștiți.'« (Exod 14,13-14)

»În straja dimineții, Domnul, din stâlpul de foc și de nor, S-a suit spre tabăra egiptenilor și a aruncat învâlmășeala în tabăra egiptenilor. A **scos** roatele carelor și le-a îngreuiat mersul. Egiptenii au zis atunci: ,Haidem să fugim dinaintea lui Israel, căci Domnul se luptă pentru ei împotriva egiptenilor.' Domnul a zis lui Moise: ,Întinde-ți mâna spre mare și apele au să se întoarcă peste egipteni, peste carele și peste călăreții lor.' Moise și-a întins mâna spre mare. Și înspre dimineață marea și-a luat iarăși repeziciunea cursului și la apropierea ei, egiptenii au luat-o la fugă; dar Domnul a năpustit pe egipteni în mijlocul mării. Apele s-au întors și au acoperit carele, călăreții și toată oștirea lui Faraon, care intraseră în mare după copiii lui Israel; niciunul măcar n-a scăpat.« (Exod 14,24-29) Așa vorbește Dumnezeu, așa **Își încheie El socotelile cu vrăjmașii Lui.**

»Atunci Moise și copiii lui Israel au cântat Domnului Cântarea aceasta. Ei au zis: ,Voi cânta Domnului, căci și-a arătat slava: **a năpustit în mare** pe cal și pe călăreț. Domnul este tăria mea și temeiul cântărilor mele de laudă; El m-a scăpat, El este Dumnezeul meu, pe El Îl voi lauda; El este Dumnezeul tatălui meu: pe El îl voi preamări. Domnul este un războinic viteaz. Numele Lui este Domnul. **El a aruncat** în mare carele lui Faraon și oastea lui; luptătorii lui aleși au fost înghițiți în Marea Roșie. I-au acoperit valurile și s-au coborât în fundul apelor ca o piatră. **Dreapta Ta**, Doamne, și-a făcut vestită tăria; **mâna Ta cea dreaptă**, Doamne, **i-a zdrobit** pe vrăjmași. Prin mărimea măreției Tale, **Tu trănțești** la pământ pe vrăjmașii Tăi; **Îți dezlănțuiești** mânia și ea-i mistuie ca pe o trestie.« (Exod 15.1-7) (Vă rog să citiți tot capitolul!)

Cum se împacă **judecata cu dragostea lui Dumnezeu** ne învață Biblia foarte clar, căci citim despre acest lucru, în legătură cu nimicirea oștirii egiptene:

»Lăudați pe Domnul, căci este bun, căci în veac ține îndurarea Lui!

Lăudați pe Dumnezeul dumnezeilor, căci în veac ține îndurarea Lui!

Lăudați pe Domnul domnilor, căci în veac ține îndurarea Lui!

Pe Cel ce a tăiat în două marea Roșie, căci în veac ține îndurarea Lui!

Care a trecut pe Israel prin mijlocul ei, căci în veac ține îndurarea Lui!

**Și a aruncat pe Faraon și pe oștirea lui în marea Roșie**, căci în veac ține îndurarea Lui!« (Psalmul 136,1-3; și 13-15)

Asemănător va răsună cântarea de laudă a celor răscumpărați, după căderea Babilonului, cetatea cea mare. (Desigur, în acest caz, nici un om cu judecată normală nu se va gândi la case, deși vor fi distruse și acestea, ci la oamenii din Babilon.) Această judecată va întrece cu mult nimicirea lui Faraon și a întregii lui oștiri. Nenorocirea trebuie să fie de neimaginat la distrugerea acestei cetăți.

Chiar și împărații pământului vor plânge și se vor văita. Apoi citim:

»**Bucură-te de ea, cerule! Bucurați-vă și voi, sfinților, apostolilor, proorocilor! Pentru că Dumnezeu v-a făcut dreptate și a judecat-o.**« (Apocalipsa 18,20)

»După aceea am auzit în cer ca un glas puternic de gloată multă, care zicea: ,**Aliluia! A Domnului, Dumnezeului nostru este mântuirea, slava, cinstea și puterea! Pentru că judecățile Lui**

sunt adevărate și drepte. El a judecat pe curva cea mare, care strica pământul cu curvia ei și a răzbunat sângele robilor Săi din mâna ei.' Și au zis a doua oară: ,**Aliluia! Fumul ei se ridică în sus în vecii vecilor.**'« (Apocalipsa 19,1-3)

Așa procedează Dumnezeu, care este **dragoste**, pentru că El este și **lumină**. El este îndurător și bun, dar este și sfânt și drept.

## **DUMNEZEU ESTE LUMINĂ ȘI DUMNEZEU ESTE DRAGOSTE**

**Dumnezeu este lumină.** »Vestea pe care am auzit-o de la El și pe care v-o propovăduim este că Dumnezeu este lumină și în El nu este întuneric.« (1 Ioan 1,5)

»Lumina aceasta era adevărata Lumină, care luminează pe **orice om**, venind în lume.« (Ioan 1,9)

»Și judecata aceasta stă în faptul că, odată venită **Lumina** în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele.« (Ioan 3,19)

Oamenii și-au făcut o părere cu totul greșită despre Dumnezeu. Aceasta vine de acolo, că inima omului este rea. În acest sens putem deosebi categorii diferite:

**Unii au zis:** »Doamne, am știut că ești un stăpân aspru, care seceri de unde n-ai semănat și strângi de unde n-ai vânturat: mi-a fost teamă și m-am dus de ți-am ascuns talantul în pământ; iată-ți ce este al tău!« **Acestora Dumnezeu le răspunde:** »Rob viclean și leneș! Ai știut că secer de unde n-am semănat și strâng de unde n-am vânturat; prin urmare se cădea ca tu să-mi dai banii la zarafi și la întoarcerea mea, eu mi-aș fi luat înapoi cu dobândă ce este al meu! Luați-i dar talantul și dați-l celui ce are zece talanți. Căci celui ce are, i se va da și va avea de prisos; dar de la cel ce n-are se va lua și ce are! **Iar pe robul acela netrebnic aruncați-l în întunericul de afară: acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.**« (Matei 25,24-30)

**Ceilalți sunt cei ,fărădelege', cărora Dumnezeu le zice:** »Ce tot înșiri tu legile Mele și ai în gură legământul Meu, când tu urăști muștrările și arunci cuvintele Mele înapoia ta? Iată ce ai făcut și Eu am tăcut. **Ți-ai închipuit** că Eu sunt ca tine. Dar te voi muștra și-ți voi pune totul sub ochi.« (Psalmul 50,16-17 și 21)

Ambele categorii greșesc; și una și cealaltă. Dumnezeu nu este nici un stăpân rău; El nu poate fi nedrept și nici nu este slab, ca să acopere totul cu ,mantaua dragostei'. Dumnezeu nu numai că ia aminte la tot, ci viața fiecăruia este scrisă într-o carte.

Oamenii vor fi răsplătiți sau osândiți după faptele lor, după ceea ce scrie în cărți. Acolo este scris tot ce a făcut omul, fie bine, fie rău. Toată viața n-ar avea nici un sens, dacă n-ar fi așa.

Mai există și azi oameni împietriți, care zic ca Faraon: »Cine este Domnul, ca să ascult de glasul Lui și să las pe Israel să plece? Nu cunosc pe Domnul și nu voi lăsa pe Israel să plece.« (Exod 5,2-3) Câți oameni nu susțin că nici nu există Dumnezeu și nici nu poate să existe vreunul. Aceștia sunt nebunii despre care este scris: »Nebunul zice în inima lui: ,Nu este Dumnezeu.'« Dumnezeu îi cunoaște pe acești nebuni, chiar dacă ei nu-L cunosc, dar va veni ziua când vor trebui să-L întâlnească. (Psalmii 14,1 și 53,1)

**Dumnezeu este dragoste.** »Preaiubiților, să ne iubim unii pe alții; căci dragostea este de la Dumnezeu. Și oricine iubește este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu. Cine nu iubește, n-a cunoscut pe Dumnezeu; pentru că Dumnezeu este dragoste.« (1 Ioan 4,7-8)

Dragostea nespus de mare a lui Dumnezeu nu va putea s-o înțeleagă niciodată rațiunea umană. Tot ce ne este descoperit despre această dragoste este deja așa de măreț, încât depășește gândirea și înțelegerea noastră. Totul ne vorbește despre această dragoste, dar impresia cea mai covârșitoare pe care o face dragostea lui Dumnezeu este faptul că L-a dat pe singurul Lui Fiu pentru noi. (1 Ioan 4,9-10; Romani 5,8) De aceea putem spune: »El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a

dat pentru noi toți, cum nu ne va da El fără plată, împreună cu El toate lucrurile?» (Romani 8,32) Ne va dărui totul, nimic nu ne va refuza. Dragostea lui este fără margini, este o mare de nepătruns.

O mare greșală fac mulți, prin aceea că nu-și dau seama că Dumnezeu lucrează diferit în diferite timpuri, adică ei nu iau seama că Dumnezeu **nu este numai dragoste**.

**Toate trăsăturile** lui Dumnezeu sunt desăvârșite. Niciodată dragostea Lui nu va acționa în detrimentul sfințeniei și dreptății. Aceasta este lucrul extraordinar la minunata lucrare de mântuire, că la Golgota s-au întâlnit bunătatea și adevărul, dreptatea și pacea s-au sărutat. (Psalmul 85,10 [11]) Acolo este singura posibilitate a păcătosului de a ajunge la pace, fără ca dreptatea să aibă de suferit.

»Dar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult; pentru ca, după cum păcatul a stăpânit dând moartea, tot așa și harul să stăpânească dând neprihănirea, ca să dea viață veșnică, prin Domnul nostru Isus Hristos.« (Romani 5,20b-21)

Chiar dacă dragostea lui este fără margini, totuși nu poate admite în prezența Sa nici cel mai mic păcat. Judecata înfricoșătoare care L-a lovit pe Fiul Preaiubit, trebuia să-L lovească, pentru că, împovărat cu păcatele noastre - pentru noi - ca un reprezentant al nostru - L-a întâlnit la judecată pe Dumnezeul cel sfânt și drept. Atunci Dumnezeu a trebuit să-și întoarcă fața, astfel că Preaiubitul a trebuit să strige: »Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?« Sfințenia lui Dumnezeu a pretins o astfel de atitudine în acest caz. Și proorocul Habacuc spune: »Tu ai ochii prea curați ca să privească răul și nu Te poți uita la răutate.«

Dumnezeu S-a descoperit lui Moise trecând prin fața lui și a strigat: »Domnul, Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care Își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat.«

**Nici într-un caz El nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat** (nu-l lasă nepedepsit pe cel vinovat). Acest lucru este mult prea trecut cu vederea și nu este socotit ca posibil. În primul rând nu se face deosebirea între felul de a lucra a lui Dumnezeu cu **copiii Lui**, cu **poporul Lui**, cu **ceilalți oameni**, **neamurile** și **vrăjmașii Lui**. Între toate aceste categorii există mari deosebiri, atât în ceea ce privește răsplata, cât și în ceea ce privește pedeapsa. Textele sunt prea multe și Scriptura vorbește prea limpede, ca să fie nevoie să le cităm.

Sau nu este nicio deosebire când citim: »Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele în veac și în veci de veci.«? Și, »Veniți, **binecuvântații** Tatălui Meu, de moșteniți Împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii...« sau: »Duceți-vă de la Mine, **blestemaților**, în focul cel veșnic, care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui.« (Matei 25,34 și 41) Apoi iar:

»Celui ce îi este sete, îi voi da să bea fără bani și fără plată din izvorul apei vieții. Cel ce va birui, va moșteni aceste lucruri. Eu voi fi Dumnezeu lui și el va fi fiul Meu. Dar cât despre **fricoși, necredincioși, scârboși, ucigași, curvari, vrăjitori, închinători la idoli și toți minciñoșii**, partea lor este în iazul de foc, care arde cu pucioasă și care este moartea a doua.« (Apocalipsa 21,6b-8)